Lupta lui Reuter pentru a fi selecționat în echipa națională

Reuter, jolly jokerul lui C. A. M. T., este incontestabil vedeta cu cea mai anevoioasă ascensiune. Și, desigur, cu cel mai senzațional debut în echipa națională.

S'a născut la Timișoara în 1914 dar a jucat foarte puțin pe maidanele din Mehala, Fabrik sau Elisabethin.

Pentru că a intrat la nouă ani în echipa de pitici a clubului muncitoresc R. G. M. T. Era un copil voinic și, agresiv astfel că a fost promovat în echipa primă, când nu avea decât 16 ani.

Astfel că înainte de a juca în divizia națională A a jucat în prima ligă națională. Cu R. G. M. T. până când echipa a fost eliminată de Juventus, în acel baraj celebru.

S'a făcut apoi fuziunea cu C. A. M. T. și a început să se vorbească de Reuter, de un jucător timișorean, care ar putea juca oricând în echipa națională.

Reuter joacă din ce în ce mai bine dar în echipa națională nu e selecționat. Motivele nu se cunosc nici până azi.

In sfârșit, C. A. M. T. ajunge în finala Cupei României și joacă, la București cu Rapid. Este cel mai frumos match al carierii lui, spune el, căci matchul acesta l-a lansat.

Spectatorii bucureșteni și comisia de selecție îl văd și sunt entuaziasmați. Dar tot nu este selecționat în echipa națională.

Ziarele de specialitate și cotidianele cu rubrică de sport încep o adevărată campanie pentru ca Reuter să fie selecționat.

Rezultatul, timișoreanul e introdus în totul combinatei divizionare, care joacă în Turcia și la Atena.

Cum era și de așteptat, Reuter a fost unul dintre cei mai buni jucători ai noștri.

Primăvara a așteptat-o cu nerăbdare. România trebuia să joace cu Germania, Reuter se și vedea îmbrăcând tricoul național. Dar... normal, desigur, n'a fost selecționat.

Echipa pierde și toată lumea cere ca Reuter să fie introdus în formația națională

Imposibil. Matchul următor era contra Angliei. Să introduci un debutant din divizia secundă într'o partidă cu campionii lumii? Dar imposibilul se realizează. Reuter este selecționat și e cel mai bun jucător al României.

Un singur match e deajuns pentru ca Reuter să devină un senator de drept al echipei naționale.

Urmează partida cu Italia și cea cu Ungaria; inter sau centru atacant Reuter este unul din cei mai buni jucători ai noștri.

Aceasta este lupta lui Reuter pentru a intra în echipa națională.

Ea nu l-a schimbat de loc. El a rămas același jucător modest, puțin șui, care nu acceptă să fie cantonat la București, până când nu obține concediu dela tipografia, unde lucrează.

Technic? Nu discută niciodată. Are o mare admirație pentru Cullis. Atât. Sistemul de joc e ceva prea abstract pentru el. „Dacă știi să joci nu ai nevoie de sistem, spune el și adaogă: „așa suntem noi timișorenii"..

Două vedete—două speranțe

Elisabeta Tamaș și Gerda Treyball

campioana cu codițe și muzicuță de gură

Anul acesta ne-a adus în natație două copile, dar două autentice vedete, cari prin recordurile stabilite fac fală natației noastre.

Incă pe băncile școlii, aceste talentate fetițe au realizat performanțe demne de invidiat chiar de unii înnotători.

Elisabeta Tamaș și Gerda Treyball. Elemente de valoare egală în sport însă două temperamente complect opuse.

Unde se vor opri aceste mici dar mari campioane? ne va spune viitorul.

Care nu se poate să nu fie strălucit.

Elisabeta Tamaș

In grupul înnotătorilor clubului Mureșul din Tg. Mureș am văzut la campionatele naționale o străjeră foarte timidă și cumpătată în gesturi.

D-ra Treibal (Armin-Sibiu) dupăce a doborît recordul național pe 200 m. brasse.

Inaltă, cu corpul nedesvoltat încă, cu mișcări sportive. Intreb pe conducătorul lor d. Argeșanu cine este această fetiță necunoscută.

„Este Elisabeta Tamaș, care a stabilit până acum două recorduri naționale.

— *„Ea? Mă așteptam însă să văd o fată cu alură de adevărată campioană nu fetița aceasta.*

— *„Bine, veți vedea!"*

A doua zi i-am dat dreptate.

Cum a apărut la start, Elisabeta a părăsit acel voal de timiditate, și am văzut pe adevărata campioană: energică și hotărîtă.

A plecat în cursa de 400 m. liber și după primii 50 m. și-a înșirat adversarele în urma ei.

Stilul, vioiciunea și tehnica în cursă au făcut pe toți spectatorii să încurajeze pe timida de ieri.

Rezultatul: nou record național: 7'06" pe 400 m., timp pe care îl făceau acum 7 ani campionii bucureșteni după multă trudă.

După terminarea cursei a zâmbit fericită fotografilor, apoi regăsindu-și timiditatea s'a retras în mijlocul camarazilor de club, roșind la complimentele acestora.

N'a trecut mult și am auzit de alte isprăvi ale ei. A stabilit un nou record național și la 200 m. liber doamne în timpul de 3'19".

In sezonul viitor va acumula în mod cert și recordurile pe 50 și 100 m. liber doamne.

Gerda Treyball

Când au sosit în Gara de Nord înnotătorii sibieni, eram acolo. După obișnuitele salutări, apare în fața mea o „puștancă" cu codițe aurii și cu „muzicuță" în mână.

— *Sănătate! Numele meu e Gerde Treyball, și am venit la campionate să mă revanșez pe mureșeanca Perlaky.*

— *Să-ți ajute Dumnezeu dar... să vedem, ești în stare?*

A plecat sărind într'un picior și cântând din muzicuță un fragment tirolez.

Am văzut-o a doua zi la start, tot veselă și bineînțeles avea locul lângă rivala ei Perlaky.

Din momentul în care s'a dat plecarea și a luat contactul cu apa, am observat la această fetiță sburdalnică aceiași ambiție, stil și forță, ca și la Elisabeta Tamaș.

Parcă era trasă cu sfoara, iar codițele se ondulau în urma ei pe apă ca doi șerpi frumoși aurii.

Adversara-i a trebuit să se mulțumească cu locul secund. Gerda isbutise un nou record național și o revanșe din plin.

La eșirea din apă a fost luată ca un fulg pe sus de colegi și plimbată în uralele întregei asistențe.

Priviam mai departe la desfășurarea concursului când mă pomenesc tras de mână. Era Gerda Treyball cu fericirea toată în ochi.

— *Ei, ai văzut că m'am ținut de cuvânt?*

— *Bine, copil drăguț, te felicit, îți urez tot succesul și mâine îți voi da poza la ziar.*

— *Așa? Sănătate! Și mâine, cum mă scol voi ceti „Universul Sport".*

Astfel au apărut deodată două stele, două vedete, două speranțe ale natației femenine românești.

FLORIAN BRATAN

ȘTIRI

BREACK...STOP..OUT

● URBINATI n'a plecat încă în America și va boxa la 28 Decembrie cu Fiorini la Florența.

FLAMOROPOL LA H. C. RAPID

In prezent, Flamaropol este solicitat de trei grupări: Venus, Rapid și Sportul Studențesc. Până la urmă, Gloria îl va ceda Rapidului, cu care — dealtfel — a plecat în turneu.

*

● *Clubul Venus*, secția Rugby, convoacă toți tinerii premilitari, jucători și membrii secție pe terenul dn Splai, Duminică 24 Decembrie ora 10 dim., precis, pentru a fi înscriși în subcentrul premilitar al clubului

Convocarea fiind în interesul dvs. rugăm a fi prezenți.

F. R. Box-ul elogiază activitatea asociației

„Mielu Doculescu"

In mișcarea pugilistă a anului care se încheie, asociația „Mielu Doculescu" a ocupat un loc de frunte.

Condusă cu o deosebită competință de comitetul în frunte cu d. președinte Mitică Popescu, directorul tehnic al instituției „Universul", d-nii vice președinți inginer Aurel Pârvu și avocatul Mihail Zottu și maestrul Mielu Doculescu, tânăra asociație a pășit dela început la realizări concrete, organizând o serie de numeroase reuniuni amatoare, cari au dat putința la numeroase elemente de valoare să se releve.

Pe lângă aceste reuniuni amatoare, asociației „Mielu Doculescu" îi revine meritul de a fi organizat pentru prima oară într'o sală de cartier o reuniune internațională pe programul căreia a figurat un campion european, polonezul Polus.

D. DEM. POPESCU

Cu un deosebit succes au fost organizate matchurile de selecție ale elevilor sălii și acei ai asociației „Jean Constantinescu", cari în cursul acestei săptămâni, tot în regia acestei neobosite asociații, s'a disputat matheul de campionat dintre Constantin Cionoiu și Benjamin Adania.

Toată această activitate a fost apreciată de F. R. Box care a trimis scrisoarea de mai jos:

Asociației Sportive
„MIELU DOCULESCU"
Loco

Avem onoarea a vă face cunoscut că regiunea noastră vă transmite, pe această cale, viile sale mulțumiri pentru modul desăvârșit în care ați organizat alăturea de Asociația „Jean Constantinescu", competițiunea între elevii acestor săli și pentru care ați avut grija să primească în finalele dela 18.XI.939, cuvenitele cupe, plachete, diplome, etc.

Succesul obținut față de publicul spectator, prin respectarea cu strictețe a programului anunțat, prezentarea amatorilor în bune condițiuni fizice și tehnice, ordinea perfectă ce a domnit în tot decursul acestei competițiuni, reprezintă un aport deosebit adus cauzei boxului în această regiune, pentru care am ținut să vă comunicăm aprecierile noastre de față.

Sănătate!

Președinte,
Colonel Egizzio Massini
Secretar general,
Maior D. Popescu

Această scrisoare constitue un frumos elogiu pentru meritoasa grupare „Mielu Doculescu" și pentru vrednicii conducători și în acelaș timp un îndemn pentru a intensifica această activitate în viitor.

Johny Dumitrescu: speranță oboreană și student la politehnică

L-am întâlnit într'unul din laboratoarele Școalei Politechnice. Johny Dumitrescu, extrema dreaptă a Unirii Tricolor, nu este numai o speranță a oborenilor și a footballului nostru, ci și un foarte bun student al facultății de chimie industrială.

Cariera lui? Evident, o speranță nu poate vorbi decât de viitor. Sau admirativ pentru vedetele zilei. Dar poate că într'o zi biografia lui Johny (care e într'adevăr băiat de treabă) va fi la modă.

Iată, deci, câteva date statistice pentru viitorii biografi. Are 19 ani. A început să joace fottball, când a putut să fugă singur de acasă și să nu se rătăcească.

Odată s'a luat după niște prieteni și a venit la Unirea Tricolor, la „maestrul", care făcea jucători mari din pitici.

„Asta a fost în 1936, spune el. La antrenament m'a încercat ca mijlocaș centru, dar de emoție am jucat atât de slab, la început, încât îmi venea să plâng de necaz".

Dar Steinbach nu l-a scos din echipă. L-a schimbat numai în postul de inter dreapta și... a rămas entuziasmat de jocul acestui „mic englez", pe care l-a botezat Johny și l-a dus imediat să se fotografieze.

A intrat în echipa de pitici, lângă Lulu Mihăilescu și de la pitici a jucat în echipa A. M. E. F. A., la Arad. Szaniszlo II și Buibaș i-au arătat însă atât de plastic ce înseamnă divizie națională A încât mult timp după această nefericită partidă n'a mai vrut să joace în echipa primă.

In 1938, Unirea Tricolor retrogradează, vedetele pleacă și... echipa de juniori intră aproape toată în garnitura de campionat. Johny, Lulu Mihăilescu, Anghelacke, Câmpeanu, Popescu Tudor...

„Vechii' pitici luptă un an de zile și readuc clubul în campionatul național. De nevoie, Johny Dumitrescu a jucat extremă dreapta.

Amintirile cele mai frumoase le are din acest an de luptă.

Cel mai frumos goal l-a marcat în matchul cu Prahova (4:1) iar cel mai dur match a fost acela cu Franco Română, la Brăila, în care Boteanu și-a rupt mâna.

Și tot acuma a făcut cel mai frumos match din carieră: contra Venusului.

Vedetele preferate? I-a plăcut extrem de mult Welsh din echipa Angliei și s'ar duce la toate matchurile Venusului pentru a-l vedea pe Sfera. Dintre parteneri, da, îi place cel mai mult pe Lulu Mihăilescu, când joacă extremă dreapta.

„Dar tu? l-am întrebat.

„Ce-are face, mie îmi place să joc inter.

Dar să nu uităm. Speranța oboreană are păreri și în materie de sistem de joc.

Adoră, aproape, jocul interilor în metoda selecționeurului nostru unic.

„E o metodă ideală pentru mine, spune el.

Cele mai mari dorinți: Să-și ia examenele parțiale, pe care le-a început și să joace contra Spaniei, căci a citit că spaniolii vor să joace la București.

...Și H. C. Rapid a plecat ieri, dar în turneu prin țară

Eri a fost zi de plecări: după Stadiul Român, seara a pornit în călătorie și H. C. Rapid, una grupare de hockey sau, mai bine zis, fostul Telefon Club.

Feroviarii însă, de sărbătorile Crăciunului vor juca în țară:

24 Decembrie (azi) la Iași.

25 și 26 Decembrie la Cernăuți.

După aceste date, la 30 Decembrie și 1 Ianuarie, H. C. Rapid va fi oaspele Budapestei unde va juca în compania echipelor locale Ferencvaros și B. K. E.